

KESZTHELYI GYÖRGY

Visszaépítelek

Amennyiben még bennem élsz,
márpedig élned kell valahol,
mert nem léteznek üres árvaházak –
szóval akkor mindent magadhoz vehetsz,
a rejtekhelyet is, ami láthatatlan,
és egyebet, amit bár nem szeretsz,
elrendelt életed részét képezi.
(Már hogyha kedvedre való
a félreismert vihar előtti csend,
amely itt nem más, mint néma vihar.)
Amennyiben hallod a vallomást
két út közötti senkiföldjén,
ne borulj térdre, ne vess még keresztet,
és ne viselj halotti maszkot,
míg rámátlan vászonra festem
lelkedet, amelyet test takar.

Amennyiben még bennem jössz-mész,
láthatod, itt halottak csavarognak,
álmatlan halottak – írnak, dedikálnak
(akár a köd is kötetbe bújhat,
mint Albionban vagy más, kopár vidéken).
Összefoglalva: ha végleg átköltöznél,
vagyis ha átképeznéd magad
ezekre az ólmos, fekete estékre,
amelyektől csak az nem retteg,
aki már gyakran kimaradozott,
akkor csak elemezd ezt a lázas levelet
s a jóváhagyott, hideg elméletet,
ma már egyre megy, hogy itt vagy ott,
hogy bocsánatos vagy halálos vétek.
Bontsd le magad éjjel és nappal.
Újra és újra visszaépítelek.

Szemrevételezlek

Légy hadüzenet. Első lövedék,
megtizedelt, nyomorék nemzedék.

Légy robbanó hegy, hömpölygő láva,
akasztott zsványnak rángatózó lába.

Légy basszus, violin, diszsonancia,
megkövült istennek leánya, fia.

Légy parasztnak beteg, bicegő szekere,
szétesett templomnak egyetlen egere.

Légy csapóajtó, ordító vészharang,
sosem hallott, rejtőző ultrahang.

Légy elnyűtt cipő, divatjamúlt
hangszer. Pendítsd meg azt a húrt,

amely kitart, mint foltozott öltöny,
és átzeng a kopott téridőkön.

Légy éjsötét, veszélyes sikátor,
halálba fúló, eszeveszett mámor.

Légy mostoha óra hosszú féknyoma.
... csak holt-hideg végszó ne lennél soha...

Szeretni tudnám az esetlen halált

Ma olyan nap van hogy szívesen meghalnék
Nem minden nap ilyen ó távolról sem
Van úgy hogy farkasordító hidegben
szinte látom ahogy a gyászmenet
a lovak a pap és a kántor
vacogva andalognak
vonaglanak mint a beteg végtagok
olyankor még a halál sem csábít

Ma azt sem bánám ha elővenne
tucatnyi tünet csak úgy hirtelen
jelek és pontok nélkül
mint ahogy elővesz néha Apollinaire
Az öreg meg sürgetne gyerünk gyerünk
talán mégis részólnék uram ne így
türelemmel és megfontoltan kérem

elegem van a beharangozott
földi előadásokból

85

Ma szinte hallom a tőmondatokat
ő akarta várta szinte provokálta
A túlsó parton sem tiltott a mosoly
csak gúnyos ne lenne csak nehogy lenéző
Kiváltságosok között az újonc
mégiscsak szolga itt vagy ott
Szóval térjünk vissza karon fogott
a kezdet vége vagy a vég kezdete
megnyerő a csendje sima a tenyere

Csak azt sajnálnám ki utánam kiált
kissé a csinos nőt is aki agyamban hált
de hiába ma éppen ma
szeretni tudnám az esetlen halált

